

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατέρας τοῦ Πετράκη, ἐπειδὴ ὁ υἱός του ἦτο φρόνιμος ὅλην τὴν ἔνδομάδα, τοῦ ἡγόρασεν ἵνα κρείτι ταχαρωτά.

— Νά, τῷ εἶπε, νά τα φυλάξῃς καὶ νὰ τρώς ἀπὸ λίγα-λίγα κάθε μέρα.

‘Αλλὰ τὴν ἔλλην ἡμέραν ὁ Πετράκης δὲν εἶχε κανένα.

— Πῶς; τὰ ἔφαγες δλα; τὸν ἡρώτησεν δι πατέρας του.

— Νά, πατέρα, ἐνθυμήθηκα τὴν παραγγελίαν σας.

— Ποιάν παραγγελία;

— Δέν μου εἴπατε μία φορά νὰ μὴ ἀναβάλλω ποτὲ διὰ τὴν αὔριον, δ. τι εἰμιπορώ νὰ κάμω σύμμερο;

‘Εστάλη ὑπὸ τοῦ Καπτελλιώτου

‘Η Λιλή — Μαμά τὸ σαπούνι μου εἶναι ἄρρωστο.

‘Η μητέρα.—Πῶς το ἐνόσος;

‘Η Λιλή.—Μὰ νά, μαμά, ἡμέρα τὴν ἡμέρα ὅλφ λιγνίνει!

‘Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ερευνητοῦ

Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ ἐπώνυμον Οὐλυμπιακῶν Ἀγώνων ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διακοπειδῶν τῶν ἐργασιῶν, δέν ἡδυνθόμεν νὰ ἐκδῶσωμεν φυλλάδιον τὴν προηγουμένην ἔδομάδα, ἐφ' ὃ αιτοῦμεν συγγράμμην παρὰ τῶν ὑμετέρων συνδρομητῶν. Τὴν ἐλειψιν θάνατοπλούσην εὐθὺς ἀμέσως τὸ προσεχές φυλλάδιον, τὸ δοποῖον θὰ είνει διπλοῦν.

ΑΛΛΑΓΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χριστός Ἀνέστη! Ἀπὸ ἓνα γλυκό φιλόκιος ὅλους καὶ εἰς ὅλας. Καὶ μοὶ μὲ τὸ Ιησοῦς Ἀνέστη, ἔχω μίαν εὐχάριστην εἰδήσιν δι' ὅλους καὶ δι' ὅλας: Εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον τὸ ὅποιον θὰ είναι δι πλούτῳ, θὰ δημοσιεύσω τὴν Α' Κύριακήν μου, μὲ τὴν τόσον ἀνυπομόνων περιενόμενην εἰκόνα μου.. Τί ἔχει νὰ γίνη, τι ἔχει νὰ γίνη! ..

Ο, πόσον μὲ ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, ‘Ελληνίς Καλλιτέχνη! Βγέμισαν τὰ μάτια μου δάκρυα καὶ θόλας, θόλας διέκρινα τὰς σκηνὰς λέξει, δι' ὃν μοι ἀνήγγειλες τὸν θάνατόν του προσφίλος σου πατέρας, τόσον που ἐδυσκολεύθην νὰ τας πιστεύσω... Μὲ δάκρυα μοῦ ἔτραπες, μὲ δάκρυα σὲ ἀνέγνωσα. Εἶνε λοιπὸν ἀλλοίμονος, εἶσαν πλέον τώρα ὄρφενη, μικρὸς μου φίλη! Ή ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Πατρός, ἀς ἀναπληρώση τὴν ἀναπλήρωτον ἀγάπην τοῦ πατέρας σου. Αὐτὸς ἀς σπαρηγορήης εἰς τὸ τόσῳ δεινὸν δυστύχημα. Σὺ δρεῖλει νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ ὑποτάσσεσαι τὰς θεήσεις τῆς Θείας Προνοίας ἀγογύστως...

Κάθε τὶ πού μου στέλλεις, πρέπει νὰ το ὑπογράφῃς, ἀγαπητὲ Δ Σαλοκώστια Δι λύσεις σου ησαν ἀνυπόγραφοι. Εὐτυχῶς τὸ παρετήρησα ὅταν ήνται τὸ γράμμα σου καὶ ἐσημένως μόνη μου τὸ ὄνομά σου, εἰ δὲ μὴ ἐπίγνωναν χαμέναι αἱ λύσεις σου, διότι δταν θὰ ἤρχετο τὸ καιρός τῆς ἔξελγκεως δὲν θὰ ἤκειρα τίνος θὰ ἤτο ἔκεινο τὸ ἀνυπόγραφον χαρτί.

Προτοῦς τὸ «Καισάρα Κασκούμπελ» ἀπὸ τὸ ‘‘εγ Οἰκογενεῖα’’ Ομηρείας; χαρία πολύ. Καὶ ἐμένα μοῦ φίλινεται θεύμη πῶς δὲν ἔφαγεν ἡ ἀρκούδα ἔκεινη τὸν Ἀλέκον! ... Φαγτούσιν νὰ τρώας... πῶ, πῶ! ‘Αλήθεια λοιπὸν ἔχεις ιδικήν σου βιβλιοθήκην; καὶ ὅλφ ἀπὸ βιβλία χρυσοδεμένα; ‘Α, αὐτό σε τιμᾶ πολύ. Εὗγε,

κόρη μου, θὰ γίνης μίαν ἡμέραν λογία γυνή. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, λέρα τοῦ Ἀρίστονος, δὲν ἔδωκα προσοχὴν εἰς ἔκεινα τὰ παράπονα, οἵτε τα ἐνθυμημάτα πλέον καὶ χαίρω διότι τόρα είσαι πολὺ ευτυχής. Εἴθε δὲν εὐτυχία αὐτὴ νὰ διαρκέται αἰώνιως!

Ο νέος μου φίλος Δ. Δ. Καμπάνης μοῦ στέλλει τὸ ἔζητοντομ καὶ ἀφελές γραμμάται : «Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Είμαι 9 ἔτῶν, πηγαίνω εἰς τὴν τετάρτη τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ καὶ κατὰ συμβούλην τοῦ διδασκάλου μου ἔγνω συνδρομητής τῆς «Διαπλάσεως» ἡ οποία μεύχαριστει πολύ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου εὕρης καταλληλούς θεύμηνον, διότι θὰ σου στέλλω λύσεις καὶ ἀργήτερα θὰ σου στέλλω πιευματικὲς ασκήσεις ίδιωτές μου. Σου εὔχομαι καλὸν Πάσχα». — Τὸ φευδώνυμον πρέπει νὰ το εὔρης μονος σου, μικρέ μου. “Α” θέλης στειδέ μου μερικά τῆς ἐκλογῆς σου, θὰ σου διελέω έτσι. “Ω, πῶς θελα νὰ είμαι καὶ ἔγω εἰς τὴν Συναυλίαν που ἔπαιξες μὲ τὴν ἀδελφήν σου, Ἀρχιανάρχης Θεμιστοκλῆ! ” Η μουσική, θεατὴν ἔκτελοντον ἀγαπητά μου πρόσωπα, ἔχει δι’ ἐμὲ νέον θελγητρον. Ερώτησε καὶ τοὺς γονεῖς σου νὰ ιδῆται πῶς θὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν θέσην μου. ‘Εν τούτοις σε συγχαίρω διὰ τὰ πρόσωπα σου, καθὼς καὶ τὴν ‘Οραια Ἀνθοδέσμην.

Εἶπα, Καρδερέτα, εἰς τὴν γάταν μου Πίσσαν ὅτι της ἀγάπης πολὺ «ὅπος δὲν ἀγάπης δῆλες τές γάτες» καὶ εἰς ἀπάντησην ἔκαμε μερικὰ γλυκὰ ιατουρίσματα, τὰ διοτα δὲν ἀγανάκτησε, εἰδίκες εἰς τὴν γαλική γλώσσαν, μετέφρασεν δὲς: «‘Οποιος ἀναπά τὰ λύρας ἔχει καλὴ καρδίαν. Αὐτὴν τὴν Καρδερέταν ἔγω δὲν θὰ την ἔτρωγα ποτέ! »

Τὸ πιστείω Χρυσῆ Αμμούδια, δι: εἶχε θερμότατον πόθον νὰ ἔλθῃς εἰς Αθήνας τώρα τὰς ἑορτάς. ‘Αλλ’ ἀρού τοῦτο είναι ἀδύνατον, ύπομονή. Καὶ τὸ καλοκαίρι που θὰ ἔλθῃς, πόλιν ώρατα μθὰ είναι. Θὰ ἔλθῃς βέβαια καὶ εἰς τὸ γραφεῖον μου νὰ γνωρισθῇς. Γράφεις τόσον δρατια, ώστε καὶ διπλαίσια εὖν ἡ ποταλού σου, δὲν θά μ’ ἔκοψαίσαι.

Θράτων τὸ φευδώνυμό σου. Εἰρηγκεί Όχειρε. Θεωρει νά μου γράφεις τακτικά. Διὰ νὰ γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, νέες μου φίλες.

‘Ο Καλὸς Γείτων στέλλεις δὲ τοῦ συνεργάτου μου κ. Φαίδωνος χαριτούσματα εἰς τὴν Ιούδιαν, ἡ οποία προσέλετε — θὰ ἔγη μεγάλην χαρὰν ποὺ ἔθβασ τὸ τέρμα τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Κάποιος θήθεις νάστειευθῇ μαζί σου, ‘Ελληνίας Παρθένε, καὶ σου ἔδωσε τὰς φαντασίας αὐτὰς πληροφορίας. ‘Οχι μόνον δὲν εἴπα ποτὲ τίποτα εἰς κανένα, ἀλλ’ ἀπεναντίας μὲ κρυφὴν χαράρ ἀνετίνωκα τὰς ἔχθετες σου. Θὰ χαρο πολὺ ἀλλ μου ζαναστείης. ‘Ασπάζομαι τὸν μικρὸν ἀνεψιόν σου.

Βύχαρος είσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου, Παναγ. 1. Παπαθωμόπουλε. Εἰς ἔκαστον φυλλάδιον, κάθασθεν τοῦ τίτλου ‘Πνευματική Ασκήσεις’ σηκειούται μέχρι ποίας ημέρας στέλλονται αἱ λύσεις.

181—185. Φωνηγεντόγρεφος. Τὴν βοηθείαν κάθωτοι συμφωνῶν σχηματίταις πέντε λέξεις της τροπής της προσλήψεις θέλειν τοῦ θεάτρου, λέξεων σχημάτισον τὰ θύματα τοσσάρων ποταμών.

1. ‘Οροδας. 2. Μάτσεις. 3. Βαινύδος. 4. Ζέας. Εστάλη ὑπὸ τῆς Ανεμώνης τοῦ Πευκίου

186—188. Φωνηγεντόγρεφος. Τὴν βοηθείαν κάθωτοι συμφωνῶν σχηματίταις πέντε λέξεις της τροπής της προσλήψεις θέλειν τοῦ θεάτρου, λέξεων σχημάτισον τὰ θύματα τοσσάρων ποταμών.

1. Τεράποδον. — 6’ Νησον. — γ’ Υψηλὸν μέρος γῆς. — δ’ Ανθος. — ε’ Μέρος τοῦ δρίκοντος. 1, ΣΝ. -2, ΡΠΣ. -3, ΣΡ. -4, ΑΝΤ. -5, ΣΝΤ. Εστάλη ὑπὸ Ναούλου τοῦ Α'

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Μαΐου 1896.

167. Στοιχειωδήρεφος.

‘Ἐκ συλλαβῆς συνισταμι μᾶς, μᾶς καὶ μόνη καὶ δι’ ἐμοῦ αἰσθανές ἔν δένδρον φανερόνες. Τὰ δύο πρώτα γράμματα ἀν θέλης γάποβάλη εἰς ἀδηφάγον ζῶν τι τὸ δένδρον μεταβάλλει.

168. Στοιχειωδήρεφος.

Διάσης ε καὶ βάλει: καὶ ἀμέσως ἡ τη στιγμὴ τὴν μαγειρικὴν θ ἀφῆσω, καὶ τὰ καρδιάθια θὰ πηδήσω.

169. Μωσαϊκόν.

‘Ἐμὲ ἀν χάση τὸ ἄρωμα θὰ παύσῃ νὰ μυρίῃ. Εμὲ ἀν χάση δέ Ζέρυρος θὰ παύσῃ νὰ δροσίῃ. Εμὲ ἀν χάση δέ Ηλιος θὰ παύσῃ νὰ δροσίῃ. Εμὲ δὲ μῆδος ἔχασε κ’ ἔπαιστε νὰ γυρίξῃ. ‘Αν τώρα δσα χάθηκα ταύρης καὶ τα κολλήσῃ, θαύμα θὰ κάμηρε, καὶ θένη αρχαίον θάνατοτήσης.

170. Αστήρ.

+ + + Νάντικατασταθῶσιν οι σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ώστε νάναντισκεται καθέτως τὸ δύομα βασιλίων τῆς Περσίας, δρίκοντικας τὸ δένδρον μεταποτούσα, τὰ διόπτην στοιχείων στοιχείων, καὶ διαγωνίων τὰ ὄνοματα δύο καμοπόλεων τῆς Ελλάδος.

171. Αεξιθηρία.

Τίνος Ελληνικοῦ χωρίου τὸ δύομα ἔχ πέντε συλλαβῶν ἀποτελουμένον περιέχει πέντε ἀλφα καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνήν;

172—176. Μαγειρόν γράμμα.

Δι’ αντικαταστάσων ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἔκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο δλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόποι λέξεις:

Κλίδος, κυρτός, θεσμός, κύκλος, ἀπλῶς.

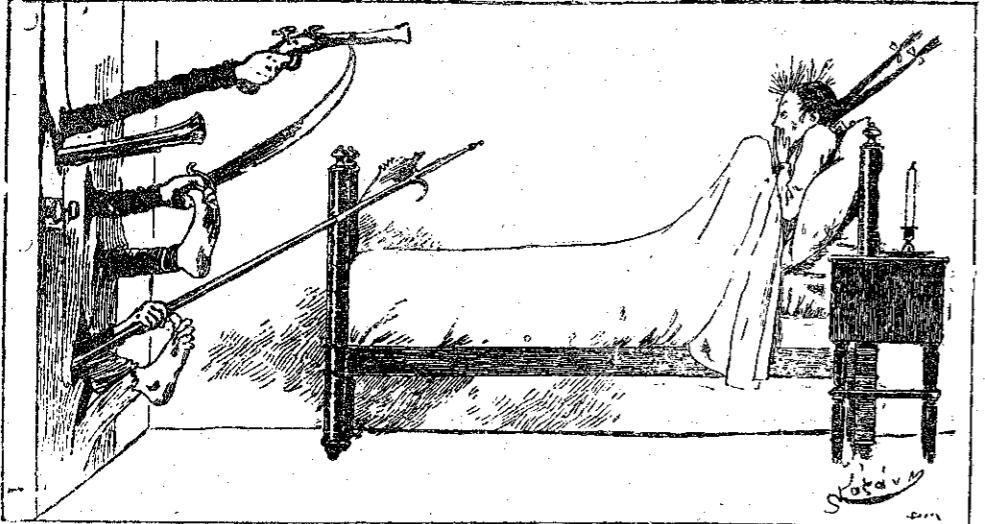
Εστάλη ὑπ

αὐτὸ διάλειμμα θὰ παρακαλέσω τὴν Μάρθαν νὰ μᾶς διαβάσῃ τὸν δεύτερον σωρόν. Ἐγὼ ἔκουρασθηκα.

Ἡ Μάρθα ἐδέχθη τὴν πρότασιν μὲ προθυμίαν. Τῆς ἀρέσει τῆς Μάρθας νὰ διαβάζῃ καὶ διαβάζει εὑμορφά, χωρὶς γυαλιά καὶ χωρὶς κομπιάσματα. "Ἄ, εἶνε γραμματισμένη ἡ οἰκονόμος μου! Ἀργότερα θὰ τοῦ ιδῆτε...

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶναι αἱ πλέον σοβαραὶ, αἱ πλέον φρόνιμοι, αἱ πλέον θετικαί. "Ἐπρεπε μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ τας ἀναγνώσῃ ἡ καλὴ Μάρθα, διὰ νὰ ἔνθουσιασθῇ.

— Τὰ πουλάκια μου! ἔλεγε συχνάς, διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν. Νὰ εἶναι ἐπιμελῆ, νὰ εἶναι φρόνιμα, νὰ εἶναι εὔτακτα, νὰ εἶναι ὑπάκοα, νὰ εἶναι καλά... Αὐτὰ θεωροῦν ὡς τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν τῶν γονέων τῶν! Καὶ βέβαια πρέπει νὰ τα ἔχουν δλ' αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ πουλάκια μου, διὰ νὰ γράφουν ἔτσι.

"Ολοι οι Ἀντερογάλητης τοῦ κόσμου..." (Σελ. 101, στήλ. α').

Καὶ δοι δέν τα ἔχουν θὰ προσκαθήσουν νὰ τἀποκτήσουν.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Ἀγάπη; αἱ ἐπιστολαὶ τῶν εἶναι ἐν εἴδος ὑποσχέσεως, τὴν δποῖαν ὄφειλουν νὰ τηρήσουν.

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἔγραψαν πολὺ καλὰ — ἐκτὸς ἀλλων, τοὺς δποῖους δὲν ἀναφέρω, — ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ὁ Ἐρημίτης, τὸ Ἡσυχοῦ Λεράκι, ὁ Ἰάσων Σπ., Ἀμούργης, ὁ Θρασύβουλος Ζωάπουλος, ὁ Π. Γ. Βλαχάκης (δ ὅποιος προσθέτει ὡς ἐκπληξιν καὶ τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως) ἡ Ἐλένη Σκυλίτση, ὁ Νικόλαος Κετσίκης (δ ὅποιος προσθέτει: δταν θέλωμεν νὰ κάμωμεν ἐκπληξιν εἰς τοὺς γονεῖς μας, πρέπει νὰ κάμωμεν κατί, τὸ δποῖον νὰ μὴ περιμένουν, π.χ. μίαν ωράιαν ἔκθεσιν ἰδεῶν), ὁ Καλός Γείτων, ἡ Πολυλένη Σ. Δεσύλλα μὲ τὸ εὑμορφων γράψιμον, ἡ Ούρανία Σ. Δεσύλλα, ὁ Φοίβος Ἀπόλλων (δταν, λέγει, ἔκαιφνης ἀπὸ κακοὶ γίνωμεν καλοὶ), ὁ Σείριος, ἡ ἀχριθολόγης Ακανθυλλίς, ὁ Τίκ-Τάκ, μὲ μίαν ἐκτενῆ καὶ πολὺ καλογραμμένην ἐπιστολήν, ὁ Αίμιλιος Καρούσος, ὁ Ταχίπουνς Ὁδυσσεὺς (ἄν καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὐχάριστον ἐκπληξιν υμίζει τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως) ὁ Κάδμος κλπ. κλπ.

— Αλλὰ καλλιτέρχη ἐπιστολὴ ἵκ τῆς σειρᾶς αὐτῆς — καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐφήρισε πρώτη ἡ Μάρθα, — εἶναι αὐτή, τὴν δποῖαν ἔστειλεν ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίονος.

«Ἀγαπητὴ Διάπλασις

«Ἐγὼ νομίζω δτι ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ

προξενήσω εἰς τοὺς γονεῖς μου μεγάλην ἐκπληξιν καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ καλλιτέρον τρόπον σκέπτομαι τὸν ἔξης: Μίαν ήμέραν αἴφνης ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ παρουσιάζω εἰς τοὺς γονεῖς μου τὸν ἐλεγχόν μου, ὁ δποῖος ἔχει ώραίους βαθμούς καὶ λαμπράς παρατηρήσεις. Τότε δ πετὴρ καὶ ἡ μάτηρ μου λέγουν. «Εὖγε, κόρη μου!» καὶ μου δίδουν τὴν εὐχήν των. Ἐγὼ τότε εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι καλλιτέρον δώρον ἀπὸ τὴν εὐχήν τῶν γονέων μου δὲν θέλω».

— Τὰ παιδιά ποὺ μᾶς ἔγραψαν καὶ τὸν τρόπον, εἶναι πολὺ ἀξιέπαινα, εἴπα ἔγώ, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς Μάρθας. Ἀλλ' ἔχω μίαν παρατηρησιν. Καλά, φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ τὰ παιδία ὄφειλουν νὰ εἶναι πάντοτε. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθηκόν των. Ἄν δέν το ἐκπληροῦν, εἶναι κακὰ παιδιά, καὶ μὲ κακὰ παιδιά δὲν ἔχω σχέσεις. Ἐδῶ προκειται περὶ ἔκαιρετικῆς εὐχαριστήσεως καὶ ἔκαιρετικῆς ἐκπλήξεως. Ἀπὸ φρονεμάδα καὶ ἀπὸ ἐπιμελείαν οἱ γονεῖς εἶναι συνειθυμένοι, ώστε κατί τι ἄλλο τὸ δποῖον δὲν κάμουν συνήθως τὰ παιδιά, ἐπρεπε νὰ σκεφθοῦν διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ ἐκπλήξουν τοὺς γονεῖς. "Ὄστε νομίζω δτι οἱ τῆς δεύτερας κατηγορίας, ἔγραψαν μὲν πολὺ ώραίας ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἔνστησαν καλῶς τὴν ἐρώτησιν μου.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶχε νάντείη τι εἰς τὴν παρατηρησιν αὐτήν, ὁ Ἀνανίας, δ ὅποιος ἀρχετὰ εἶχε ἔκαιρης ἔκουρασθη, ἀνέλαβεν ἀνάγνωση τὸν τρίτον σωρόν.

Πρὸ τούτου δμως παρεκάλεσα νὰ φέρουν τὸ τοστί — πάντοτε ἡ χαρὰ μοῦ κάμνει ὅρεξιν! — τὸ ἐτοίμασαν δὲ καὶ τὸ ἔφεραν ἐν πομπῇ αἱ πέντε μικρότεραι ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, εἰς τὰς δποῖας εἶναι ἀνατεθειμένη αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία. Καὶ μετά τὸ τοστί, τὸ δποῖον συνέτεινεν εἰς τὸ ναυξήσηρ ἡ διάθεσίς μας, δ 'Ανανίας ἀπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

Οφέλω νὰ δυολογήσω δτι τὴν φορὰν αὐτήν δ 'Ανανίας σύνεγίνωσκε μὲ περισσοτέραν προθυμίαν καὶ εὐχαριστησιν. Ήσαν αἱ δλίγεις ἐπιστολαὶ τῆς ἐκλογῆς του, περὶ τῶν δποίων εἰδάτε ἀνωτέρω πόσον εύμενῶς ἔξεφράσθη. Καὶ νά σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν; «Οσω ἐπρόβασιν ἡ ἀνάγνωσις, τόσον τὸν δικαιαίωνα διὰ τὴν ἐκλογὴν του. "Ἔχει γοῦστο αὐτὸ τὸ παιδί,— φθάνει νὰ μὴ το πάρῃ ἐπάνω του! Λοιπόν:

Η Κερκυραϊκὴ Μέλισσα θεωρεῖ ὡς εὐχάριστον ἐκπληξιν τῶν γονέων τὸ νὰ προσφέρῃ κατί υπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παΐδων, τὸ δποῖον ἔγειρε ἡ Ηριγκήπισσα Σοφία.

Ο Ἀλ. Οὐδινώτης, τὸ νὰ κατορθώσῃ διὰ τῶν οἰκονομῶν του νὰ σχηματίσῃ ποσόν τι, διὰ τοῦ δποίου νὰ συνδράμῃ πτωχήν τινα σίκυογένειαν.

Ο Θαυμαστὴς τῶν Θραύσων Τεχνῶν τὸ νὰ κάμη γενικῶς καλήν τινα πρᾶξιν, ἐναντίον τῶν δυνάμεων του (αὐτὸ τὸ ἐναντίον δὲν το ἔνστησα πολύ). Ο Ἀνανίας τὸ εύρισκει ισοδύναμον μὲ τὸ ὑπεράνω. "Ἄλλ' ἡ ἔζηγησις εἶναι κάπως αὐθαίρετος.

Ο Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, νὰ μὲν παρχδέχεται καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην τῶν τῆς δευτέρας κατηγορίας, ἀλλὰ τὴν ἐκφράζει μ' ἕνα διηγηματάκι πολὺ ἀφελές καὶ νόστιμον. Πρόκειται για ἓνα κακὸ παιδί, τὸ δποῖον κατήντησε... λωποδύτης — φαντασθῆτε!

Η Εῦδρομος Οἰκία γράφει δτι εἶναι, ἡ μᾶλλον ἡτο πολὺ φοβητός. Μὰ εἰς βαθμὸν ἀφορήτον. Ἡτο ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ μόνη. Τῆς ἐφαίνετο δτι δλοις οἱ λησταὶ, δλοις οἱ κακούργοι, δλοις οἱ Ἀντερογάλητηδες τοῦ κόσμου ὡρχούντο νὰ ἐκβιάσουν τὴν θύραν τοῦ δώματου τῆς καὶ νὰ την φονεύσουν. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἀνέγνωσε τὴν Προκήρυξιν τῆς Πρώτης Κυριακῆς, ἀπεφάσισε νὰ νικήσῃ τὸ φόρον της καὶ νὰ πηγαίνῃ μόνη της. Τὸ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸ ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐκπληξιν καὶ εὐχαριστησιν τῶν γονέων της.

Νὰ μία δηποία ὀφελήθη σημαντικῶς ἀπὸ τὴν Κυριακήν μου. "Ἄς μιμηθῇ τὸ παράδειγμα της καὶ ἔνας μικρὸς φίλος μου Γιαννάκης, δ ὅποιος δὲν ἐλαβε μέρος εἰς τὴν Κυριακήν αὐτήν, ἀλλὰ εἰζεύρω δτι φοβεῖται πολὺ.

Ο Περικλῆς Σκέφερης, ἀπαντᾷ λαχωνικῶς. «Νὰ φαίνωμει ἀνώτερος τῶν προσδοκιῶν των προσδοκιῶν των». Τοῦτο πραγματικῶς ἐνέχει καὶ εὐχαριστησιν καὶ ἐκπληξιν.

Η Φίλεργος Χελιδὼν τὸ νὰ ὑπομένῃ ἀγογύστως τὴν τιμωρίαν τῶν γονέων της καὶ νὰ προσταθῇ ώστε εἰς τὸ ἔξης νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα. «Οι γονεῖς, λέγει, θὰ ἐκπλαγοῦν, βλέποντες πόσον ἀγογύστως τὸ τέκνον των ὑπομένει τὴν τιμωρίαν, θὰ εὐχαριστηθοῦν δὲ διότι θὰ ὕδουν δτι ἔχουν τέκνον εὐαίσθητον, τὸ δποῖον, συναίσθητον τὸ σφάλμα του, δὲν θὰ ὑποπέσῃ καὶ πάλιν εἰς αὐτό». Πολὺ καλά!

Ο Ρωμαίος Κικέρων τὸ νὰ παρουσιάσῃ ἔκαιφνης εἰς τοὺς γονεῖς του ἐν ωραῖοι δῶρον, ἔργον τῶν χειρῶν του τὸ δποῖον νὰ μὴ ἐπερίμεναν.

Η Ἐλληνικὴ Σημαία γράφει δτι ἐπροξένησεν ἥδη εἰς τοὺς γονεῖς της τὴν μεγαλητέραν εὐχαριστησιν καὶ ἐκπληξιν οὐσα βρέφος, δταν διὰ πρώτην φορὰν ἐπρόφερε τὰς λέξεις «μπαμπά! μαμά!». Χαριτωμένον ἀληθῶς. Αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς. Εύτυχῶς εἶχον ἀποδέση τὸ σερβίτο τοῦ τσαγιοῦ εἰ δὲ μή.

Ο Γεράσιμος Σπ. Ἀμούργης, τὸ νὰ προλαμβάνῃ νὰ ἐκτελῇ δτι ἐπιθυμοῦν οἱ γονεῖς, πρὶν τού το ἐπιβάλουν — μαζὶ μὲ τὸ βραβεῖον αὐτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Η Σοφία Π. Σαχίνη τὸ νὰ ὑσηρη τὰ χρήματα, τὰ δποῖα τῆς ἐδωσαν οἱ γονεῖς της διὰ νάγορασῃ παγινίδια, εἰς μίαν πολὺ πτωχήν ἀλλὰ πολὺ ἐπιμελῆ συμμαθήτριάν της. Η ἐπιστολὴ της εἶναι πολὺ τρυφερὰ καὶ συγκινητική. Η Μάρθα ἐδάκρυσεν.

Τὸ Λευκὸν Ρόδον θὰ εὐχαριστήσῃ, λέγει, τοὺς γονεῖς του, ἀν τοις δώσῃ ἀπὸ ἕνα φίλο καὶ τοις ἀναγνωσθῆται τὰ πρωτότερα τῆς εἰς τὴν Εκδησίαν καὶ μεταξὺ τῶν ἔργων μεγάλων ζωγράφων, ἐλάμβανεν αὐτὴ τὸ πρώτον Βραβεῖον.

— "Ω, εῖθε! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

Τὸ Ταπεινὸν "Ιον ἐπειθύμει πρὸ τὸ σκοπὸν αὐτὸν νὰ συνέσῃ ἐν διηγηματικοῖς ἀνάλογο

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ίδε σελ. 89)

Τὴν πρωῖν ἔκεινην, περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, ὁ Γιάννης εἶπε :

« Πατέρα, ἔχομεν ἐν καθῆκον νὰ ἔκπληρωσῶμεν πρὸς τὸ πτῶμα ἔκεινο. τὸ ὄποιον ἀφήσαμεν ἀταφον... »

— « Ἐχεις δίκη, Γιάννη, ἃς ὑπάρχουμεν ! Ισως εὑρώμεν ἐπάνω του τίποτε ἔγγραφα πού νὰ μας διαφαίνουν. — Θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μας, ἐπρόθεσεν ὁ Κασκαμπέλ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Μαχρολέκαν. Πάρε μαζί σου μίαν ἀξίνην καὶ ἔνα πτυάρι. »

Ἐφωδιασμένοι μὲ αὐτὰ τὰ ἑργαλεῖα καὶ λαβόντες τὰ ὅπλα των, ἀνεγάρησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας μετά τινα λεπτὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ὃπου εἶχε διαπραχθῆ τὸ ἔγκλημα !

— Καὶ πῶς ;... Θά μας συλλάβουν πρὶν προχωρήσωμεν βῆμα !

— Αδιάφορον, Καΐσερ ! Πρέπει νὰ φύγωμεν. » Αν μας συναντήσουν οἱ χωροφύλακες, θὰ τους διηγήθωμεν τὰ διατρέχαντα καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ ἀρνηθοῦν καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν διατηρήσουν εἰς ήμέας. »

Ο Κασκαμπέλ ἔκινησε τὴν κεφαλήν.

« Ή μητέρα ἔχει δίκη, εἶπεν ὁ Γιάννης. Πρέπει νὰ φάσωμεν εἰς τὴν Σίτκαν, ἵστω καὶ χωρὶς ἄδειαν. Ήμποροῦμεν νὰ ποφύγωμεν τοὺς χωροφύλακας διὰ νὰ μὴ χάσωμεν καιρόν. Αὐτοὶ θὰ νομίζουν διὰ ἀνεγάρησαμεν διὰ τὸ Σακραμέντον, καὶ πιθανὸν γάπεμακρύνθησαν. Δὲν εἶδωμεν κανένα ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν· δέν τους προσείλυσαν οὔτε οἱ χθεσινοὶ πυροβολισμοί.

— Αλήθεια, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἔψυγαν.

— Ναὶ... ἐπτὸς ἔαν... παρετήρησεν ὁ Μαχρολέκαν.

— Βέβαια ἐκτὸς ἔαν... αὐτὸς ἐνοεῖται ! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

Η παρατήρησις τοῦ Γιάννη θὰ ἀρά γε ὅρθη ; τῷ δόντι δὲν εἶχον ἀλλά ταχύτερον νὰ κάμουν, παρὰ νὰ ἔκκινήσουν διὰ τὴν Σίτκαν;

Ούτως ἡ ἄλλως, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ώρας ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἔζεύθησαν καὶ ἡ Εὐδρόμος Οἰκίας.

Προφανῶς ἡ προσοβολὴ ἔγένετο αἰφνιδίως καὶ ἀπρόσπτως· τὰ δύο θύματα εἶχον πέση συγχρόνως.

Τὴν ώραν ἔκεινην τὸ δάσος θὰ ἔρημον. Μετὰ μικρὰν ἔξερεύνσιν, ὁ Γιάννης ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανέναν. Ἡτο φανερὸν διὰ οἱ δολοφόνοι δὲν εἶχον ἐπιστρέψη· ἄλλως θάπεγμονον τὸν νεκρὸν καὶ θὰ τῷ ἀφήρουν τούλαγιστον τὸ ρεύσθερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαχρολέκαν εἶχε σκάψη ἔνα λάκκον ἀρκετὰ βαθύν, τὸ πτῶμα κατεβιβάσθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ

συμπλέγματα τῶν νήσων ἀπὸ τῆς ἡπείρου. Βουνὰ δὲν ἔφαινοντο μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὄρεον. Ἐνίστη, ἀλλὰ πολὺ σπανίως, συνήντων κανένα μεμονωμένον ἀγροκήπιον, τὸ ὄποιον δύμας ἀπέφευγε νὰ πλησιάσῃ ἢ οἰκογένεια. Μελετήσας ἐπισταμένως τὸν χάρτην τῆς χώρας ὁ Γιάννης, ὀδήγησε καλῶς τὴν Σίτκαν καὶ ἤπιξε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σίτκαν ἄνευ τῆς βοηθείας ξένων ὁδηγῶν.

« Εἶναι βέβαιον, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, διὰ ἀνθελέσαν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Καλλιφορίαν, ὁ ἀνθρωπός μας δὲν θὰ φάσῃ ζωντανός. Εἶναι πολὺ μακρά.

Αλλὰ προπαντὸς ἔπρεπε νὰ μὴ συναντήσουν κανένα χωροφύλακα, οὔτε εἰς τὴν Σίτκαν, διὰ ἀνθελέσαν νὰ φάσωμεν ἐντὸς τριῶν ἡ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀν οἱ παληοχωροφύλακες ἔκεινοι δὲν μας ἔκοβαν τὸν δρόμον.

— Καὶ δύμας εἰς τὴν Σίτκαν πρέπει νὰ πάμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Κορνηλία, καὶ θὰ πάμε !

— Καὶ πῶς ;... Θά μας συλλάβουν πρὶν προχωρήσωμεν βῆμα !

— Αδιάφορον, Καΐσερ ! Πρέπει νὰ φύγωμεν. » Αν μας συναντήσουν οἱ χωροφύλακες, θὰ τους διηγήθωμεν τὰ διατρέχαντα καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ ἀρνηθοῦν καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν διατηρήσουν εἰς ήμέας.

Ούτως ἔξηκολούθησαν τὸν δρόμον των τὴν 6 καὶ 7 Ιουνίου.

« Ήδη ἐπλησίαζον εἰς τὴν Σίτκαν.

« Ή μητέρα ἔχει δίκη, εἶπεν ὁ Γιάννης.

Πρέπει νὰ φάσωμεν εἰς τὴν Σίτκαν, ἵστω καὶ χωρὶς ἄδειαν. Ήμποροῦμεν νὰ ποφύγωμεν τοὺς χωροφύλακας διὰ νὰ μὴ χάσωμεν καιρόν. Αὐτοὶ θὰ νομίζουν διὰ ἀνεγάρησαμεν διὰ τὸ Σακραμέντον, καὶ πιθανὸν γάπεμακρύνθησαν. Δὲν εἶδωμεν κανένα ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν· δέν τους προσείλυσαν οὔτε οἱ χθεσινοὶ πυροβολισμοί.

— Αλήθεια, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἔψυγαν.

— Ναὶ... ἐπτὸς ἔαν... παρετήρησεν ὁ Μαχρολέκαν.

— Βέβαια ἐκτὸς ἔαν... αὐτὸς ἐνοεῖται ! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

Η παρατήρησις τοῦ Γιάννη θὰ ἀρά γε ὅρθη ; τῷ δόντι δὲν εἶχον ἀλλά ταχύτερον νὰ κάμουν, παρὰ νὰ ἔκκινήσουν διὰ τὴν Σίτκαν;

Ούτως ἡ ἄλλως, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ώρας ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἔζεύθησαν καὶ ἡ Εὐδρόμος Οἰκίας.

Προφανῶς ἡ προσοβολὴ ἔγένετο αἰφνιδίως καὶ ἀπρόσπτως· τὰ δύο θύματα εἶχον πέση συγχρόνως.

Τὴν ώραν ἔκεινην τὸ δάσος θὰ ἔρημον. Μετὰ μικρὰν ἔξερεύνσιν, ὁ Γιάννης ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανέναν. Ἡτο φανερὸν διὰ οἱ δολοφόνοι δὲν εἶχον ἐπιστρέψη· ἄλλως θάπεγμονον τὸν νεκρὸν καὶ θὰ τῷ ἀφήρουν τούλαγιστον τὸ ρεύσθερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαχρολέκαν εἶχε σκάψη ἔνα λάκκον ἀρκετὰ βαθύν, τὸ πτῶμα κατεβιβάσθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ

Αἱ λέξεις αὗται ἐλέγθησαν ρωσσιστί. Ο Κασκαμπέλ τὰς ἐνόησε καλλιστα.

Ἐκτὸς τούτου, ἐν συνειδήσεις συχνά:

« Ίδιαν... Ίδιαν... »

Χωρὶς ἀλλού θὰ ἦτο τὸ σύνομα τοῦ δυστυχοῦς ὑπηρέτου, ὁ ὄποιος ἐδολοφύνθη πλησιάσας τὸν χάρτην τῆς χώρας ὁ Γιάννης, ὀδήγησε καλῶς τὴν Σίτκαν ἄνευ τῆς βοηθείας ξένων ρωσσικῆς καταγωγῆς.

« Εἶναι χώρα, ὅπου δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοηθῆτε ἀν εἰσθε ρώσος.

— Ρώσος... ναὶ... ρώσος.

— Λοιπὸν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Αλέσκας, ὅπῃ πολὺ μακρὰν τῆς πρωτευόσης.

— Ἀλάσκα ! ... ἐψιθύρισεν ὁ ἀσθενής. Καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι στενόν. Καὶ τὸ δύναμα του εἶναι στενόν. Καὶ τὸ πλευρόν του εἶναι στενόν.

— Ρωσσικὰ κτήσεις, ἐπανέλαβε.

— « Οχι ! Αμερικανικὰ κτήσεις ! »

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην είσηλθεν ὁ Γιάν-

— Εἶναι χώρα, ὅπου δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοηθῆτε ἀν εἰσθε ρώσος.

— Ρώσος... ναὶ... ρώσος.

— Λοιπὸν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Αλέσκας, ὅπῃ πολὺ μακρὰν τῆς πρωτευόσης.

— Ἀλάσκα ! ... ἐψιθύρισεν ὁ ἀσθενής. Καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι στενόν. Καὶ τὸ δύναμα του εἶναι στενόν. Καὶ τὸ πλευρόν του εἶναι στενόν.

— Ρωσσικὰ κτήσεις, ἐπανέλαβε.

— « Οχι ! Αμερικανικὰ κτήσεις ! »

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην είσηλθεν ὁ Γιάν-

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Αγαπητοί μου,

Μία ἀπὸ τὰς σπανίας ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μου, εἶναι καὶ δταν λαμβάνω ἀπὸ φίλων μου ἀγαπημένων ἐπιστολὴν ἔχοντας συνέδιασην. Τοῦτη τοι πολὺ νά το πιστεύω—ἄν με ἀναγνώσκετε μ' ἔνδιαφέρον, σήμερον, θά σας δώσω ἀρκετὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Βλέπετε πόσον ἡ ἐπιστολὴ μου εἶναι ἔκτενής. Εχω νά σας εἴπω πολλὰ—πολλὰ—ένδιαφέροντα πράγματα αὐτὴν τὴν φοράν.

Καὶ δύμας δὲν εἰσέμερα ἀπὸ πάρα πολλά καὶ πάρα πολλά νὰ τελειώσω... Αἱ ἐντυπώσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν εἶναι τόσον πολλαί, τόσον ζωηραί, ωστε μόνον δύο οἵτινες εἶναι μόνον δύο οἵτινε

στέφανοι κατετέθησαν, ζητωκραυγαὶ ἀντίχησαν, μουσικαὶ ἐπαιάνισαν... Οὕτω τιμῶνται δοις ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, οἵτινες διαβέτουν τὸν πλοῦτόν των, εἰτε ὑλικόν, εἴτε διανοητικόν! Πολὺ δέριγοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον εὐτύχησαν νὰ ἴδουν ζῶντες τὸν ἀνδριάντα των. Οἱ Ἀδέρωφ εἰμιπορεῖ νά τον ἰδῃ, ἢν ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας δὲν ἥλθεν. Φαντάζεσθε πόσας τιμὰς θάπελάμβανεν, ἢν ἥρχετο. Ἀλλ' ὁ Ἀδέρωφ δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιδείξεις, δὲν ἀγαπᾶ τὸν θύρυσον. Εἶναι γέρων λιτός, δλιγχαρκής, θυσυχος, μετριόφρων. Τοιούτοι εἶναι οἱ ἔχοντες μεγάλην καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Στάδιον, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Ὄποια ἐπιδάλλουσα τελετή! ὅποια ἐπισημος στιγμή! Αἱ χιλιάδες ἔκειναι τοῦ κόσμου, τὸ πανηγυρικῶς στολισμένον Στάδιον, ἡ πομπικὴ εἶσοδος τοῦ Βασιλέως, ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου, καὶ κατόπιν ὁ ἐνθουσιώδης βυμνός τοῦ Σαμάρα, ὁ θαυματίως ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τῶν ἡνωμένων μουσικῶν καὶ ὑπὸ λαμπροῦ χοροῦ—ὅλα αὐτὰ ἡσαν ὑπέροχα καὶ ἀλησμόνητα. Οἱ Βασιλεὺς ἥτο δακρυσμένος καὶ ἔβεβαιων τοὺς περὶ αὐτὸν διὰ τὴν συγκινήσιν τὸν ἡνωμένην τοῦ! Ω, καὶ ποῖος δὲν ἔνοει τὴν συγκίνησιν του! Ἡτο μία ἀπὸ τὰς ἐνδόξους στιγμὰς τοῦ εὐτυχοῦς βίου του ἡ στιγμὴ ἔκεινη! Ἡ ιστορία δὲν θά την λησμονήσῃ. Ἡ ἀναδίωσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων εἶναι γεγονός ιστορικὸν μεγάλης σημασίας καὶ πάντοτε θ' ἀναφέρεται τὸ διηγόμα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ὁ ὅποιος εὐτύχησε νὰ κηρύξῃ διὰ τοῦ στόματός του τὴν ἔναρξιν τῆς πρώτης Διεθνοῦς Ὀλυμπιάδος!

Καὶ ἥρχισαν τὰ διάφορα ἀγωνίσματα καὶ ἐνεργανίσθησαν οἱ ἀθληταί, οἱ ἐλθόντες ἀπὸ διὰ τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἔχειροκροτήθησαν οἱ πρῶτοι νικηταί. Τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους τούτους ἀγῶνας δὲν θά σάς τους περιγράψω, διότι τοῦτο θά υπερέβαινε τὰ δρια μᾶς ἐπιστολῆς ἔστω καὶ ἐκτενοῦς. Ἀλλως τε εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Ἡ ἔθνική μας φιλοτίμια κολακεύεται ἔξοχως ἐκ τῆς γενικῆς δημολογίας διὰ τὰ καλλιτεχνικά, τὰ ὠραιότερα σώματα ἐπέδειξαν οἱ «Ἐλλήνες ἀθληταί». Οἱ περισσότεροι εἶναι αὐτῶν ὠμοίσιον μὲ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐφίβων. Οἱ ξένοι ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπὸ

τὰ ζῶντα αὐτὰ πρότυπα τοῦ προγονικοῦ κάλλους. Ἀλλὰ καὶ ἡ Νίκη δὲν ἐφάνη δυσμενής πρὸς τοὺς Ἐλληνας ἀθλητάς. Εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα, διότι μετὰ τοὺς Ἀμερικανούς,—οἱ ὅποιοι ἀλλως τεθεωροῦνται οἱ πρῶτοι ἀθληταί τοῦ κόσμου,—εὐθὺς ἀμέσως ἀνεδείχθησαν οἱ «Ἐλλήνες». Ἐνδεκα νίκας ἀριθμοῦν ἐν τῷ συνόλῳ οἱ Ἀμερικανοί καὶ δέκα νίκας οἱ Ἐλλήνες.

Καὶ ἥριχθη ἡ λῆστις τῶν Ἀγῶνων, οἱ ὅποιοι διήρκεσαν δέκα ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸν τὸ Σκοπευτήριον, τὸ Ζάπτειον, τὸ Ποδηλατοδρόμιον καὶ προπάντων τὸ Στάδιον εἶδον λαμπτάς καὶ πολυανθρώπους συναθροίσεις. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔγινε μία θαυματία «ἐνετικὴ νῦν» μία φανταστικὴ φωταγώγησις τοῦ λεμένος καὶ τῆς πόλεως· εἰς τὰς Ἀθήνας γενικὴ φωταφία καθ' ἐσόπεραν, μουσικά, κόσμος, λαμπαδοφορίας γεύματα καὶ δύο τέλειαι φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως.

Τίποτε δὲν ἔλειψε· καὶ ἀν ὁ καρός ἥτο καλλίτερος, ἀν ἔνεκα τῆς τρικυμίας, δὲν ἐματαιοῦντο αἱ λεμβοδρομίαι τοῦ Φαλήρου, τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε τις νὰ ἐπιθυμήσῃ. Οἱ ξένοι ἀπῆλθον καταμαχευμένοι, μὲ τὰς ὠραιοτέρας ἐντυπώσεις, δλων δὲ ἡ εὐχὴ εἶναι σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πατρίδα πάγτοτε νὰ τελῶνται οἱ Ολυμπιακοί Ἀγῶνες.

... Βεβαίως δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐλοχήρου λαοῦ, ὑποδεχομένου καὶ ἀνεψημοῦντος τὸν νικητήν! Οἱ χωρικὸς ἔκεινος ἐκοιμήθη ἀδοξος καὶ ἔξεργησεν ἔνδοξος. Τὸν ἐλάτρευσαν, τὸν ἀπεθέωσαν, τὸν ἐγέμισαν δῶρα καὶ τιμάς, οἱ βασιλότατες τὸν ἐστήκασαν εἰς τὰς ἀγάλατας τῶν καρδιῶν των, ἔφαγεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως... Τὸν ἥθελεν αὐτὸν τὸν θρίαμβον ὁ Λούης, ναί, τὸν ηθελει! Χωρὶς τὴν θέλησιν, ἡ φυσικὴ δύναμις, ἡ ικανότης διὰ κάθε τί, δὲν ἀρχεῖ.

«Ἡ θάνατος ηθά σκέσω!» ἔλεγεν ὁ Λούης τὴν προτεραίαν τοῦ ἀγῶνος· καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐξωμολογήθη καὶ ἔκοινώησε. Μόγον ἀν ἐπικτενεῖς νεκρὸς θὰ ὑπεχωρεῖ· ἀλλ' ἡ θέλησις του ἔνικητες καὶ τὸν ἀντῆμειψε δόξα τοιαύτη, πρὸ τῆς ὅποιας ἐπὶ στιγμὴν ὡχρίσαν δλαι: αἱ ἀλλαι δόξαι. Πόσον ἀξιούλευτος εἶναι καὶ ποῖον πολύτιμον μᾶς παρέχει διδαγματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴτω ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἔκεινων καὶ εὔσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολύτιμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἥτο θ', τι ἐνδιαφέρονται. Τοιούτοι εἰς τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγ

Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Αγελάδα μου καλή,
σ' αγαπώ πάρα πολύ
γιατί κάμνεις στάλα στάλα
την καλή τροφή, το γάλα.

Γάλα βράδυ και πουρό
πού το τρώω σάν πεινώ,
πού το στόμα μου γλυκαίνει
και την πεννά μου χρωτάνει.

Δι' αυτό κάθε φορά
μὲν χορτάρια δροσερά
μὲν τριφύλλια σὲ ταγιέω
διχώς φόδο νά γνωρίζω.

Και τὸν Πλάστη εὐχαριστῶ
που μὲ τρόπο θαυμαστό
κάμνει γάλα απ' τὰ χορτάρια
μεσ' ἃ τῶν ζώων τὰ μαστάρια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεξόδου συλλογῆς]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
[Συνέχεια: Έδει σελ. 93]

Τὰ παιδιά δὲν ἐπερίμεναν νά τους το
ξαναπούν, και ἀφ' οὐ ἔχαιρέτισαν τὴν
καλὴν μαύρην, ἔτρεξαν καταχαρούμενα
εἰς τὰς οἰκίας των.

"Οταν ὁ Φίλιππος ἤνοιξε τὴν θύραν
και εἶδε τὴν Ἀντωνίαν νά κάθηται ὑπὸ^{τού}

τὸν μικρὸν ἕξωτην, χωρὶς νά κάμνη
τίποτε, ἥσθιανθή ζωηρὰν ἀνησυχίαν.
Ποτὲ δὲν την εἶδεν οὕτω μ' ἐσταυρω-
μένας χερας, δι' αὐτὸν κατ' ἀρχὰς ἐνό-
μισεν δι' εἶνες ὅσθενης.

— Τι ἔχεις, θειά; ἡρώτησε τρέχων
πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε, παιδάκι μου, τίποτε!
ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνία τρυφερῶς, ἐνῷ
τοῦ ἔδραλε τὸ καπέλον και τοῦ ἐσκού-
πισε τὸ ἰδρωμένον του μέτωπον. Δὲν
εἶχα πάραγγελίες σήμερα τὸ πρωΐ και
ἐπειδὴ ημουν πολὺ κουρασμένη, εὔρηκα
τὴν εὐκαιρία νά καθήσω λιγάκι νάνα-
καυθῶ! Τώρα πειλά δὲν εἰμι πορῶ νά ἐρ-
γάζω μαι πολύ, δικαίως ἄλλη φορά.

— Ούτε πού ἔχεις ἀνάγκην τώρα
πειλά εἰπε τὸ παιδίον φαιδρῶς. Ἐγώ
και τώρα εἰμι πορῶ νά κερδίζω ἔνα σωρὸν χρή-
ματα. Ήδες ἔδω!

— Και ἔρριψεν εἰς τὴν ποδιάν τῆς μαύ-
ρης τὸ δολάριον, τὸ ὄποιον εἶχε κερδίση.

— Τὸ κέρδισα σὲ μια-θυδὼ ώρες, χω-
ρὶς νά κάμνω τίποτε ἄλλο, παρά νά
κάθουμαι ήσυχα.

— Βλέπω ὅτι ὁ κύριος ζωγράφος
εἶναι πολὺ καλοπληρωτής. Τοσα ἔκρ-
δισε και ἡ Δέα;

— Ναι, ἔνα τέτοιο δολάριο ἔδωσε
και εἰς τὴν Δέα. Ἡθελα, θειά, νά
έβλεπες τὴν εἰκόνα πού μας κάμνει. Τὸ
κόκκινο φόρεμα τῆς Δέας και τὸ μαβί
μου πανταλόνι εἶναι ἀπαράλλακτα! Μὰ
δὲν εἰξεύρεις! Ἄριχ τελειώσῃ θά σε
πάρω νά την ἴδης.

— Ο κύριος ζωγράφος κατοικεῖ πολὺ^{τού}
μακριὰ και μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ
εἰμι πορέσω νά ἔλθω ἔως ἄκετ, παιδί μου.
Τώρα πειλά δὲν εἶμαι δυνατή, δικαίως
ἄλλη φορά... Πάρε τὰ λεπτά, παιδί μου,
ἔπροσθετε, και φύλαξε τὰ καλά. Εἶναι
δικά σου.

— "Οχι, θειά, όχι" ἔσυ πρέπει νά
τα πάρης εἶναι "δικά σου και διστάθη
τὸ φέρεμα τῆς Δέας και τὸ μαβί
μου πανταλόνι οἱ ὄφθαλμοι ἔλαμπον
ἄπο τηράν και ἀπὸ ἀγαθότητα, ἐνῷ
διὰ τῆς βίας ἔθετε τὸ γόμισμα εἰς τὴν
χειρα τῆς γραίας.

— Καλὰ λοιπὸν. θά σου το φυλάξω
μέσα 'ς ἔνα κουτάκι, νά το ἔχης ἀμα
τὸ χρειασθῆς, εἶπεν ἡ Ἀντωνία. Τώρα,
πουλάκι μου, σὲ χρειάζομαι, σ' ἐπερί-
μενα νά με βοηθήσεις νά φυτέως εἰς τὴν
ἄλλο μέρος τους πανσέδες μου.

— Νὰ φορέω μιὰ στιγμή τὰ καθη-
μερινά μου και ἔφθασα! εἶπε φαιδρῶς
τὸ παιδίον.

— Τὶ καλὸ παιδί! εἶπε καθ' ἑα-
τὴν ἡ μιγάς μὲ πολλὴν μελαγχολίαν,
ἀφ' οὐ ἔψυγεν ὁ Φίλιππος. Εἶνε τόσῳ
ἀγαθός, τόσῳ γλυκόν, τόσῳ ὑπάκουο!
Χρυσό μου παιδί, και πούδι θά σ' ἀγα-
πήσης σ' ἀγάπησας ἔγω;

— Και κατελθούσα βραδέως εἰς τὸν
κήπον, ἀπέμαξε τὸ δάκρυν, τὸ ὄποιον ἔρ-
ρεε διὰ τῶν ισχνῶν και ρυτιδωμένων
παρειῶν της.

— Μετ' ὀλίγον ὁ Φίλιππος, φορῶν τὰ
καθημερινά του, είργαζετο συντόνως
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀντωνίας, ἡ ὄποια,
καθημένη ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου
πλησίον του, διηθύνει τὴν μεταφύτευσιν.
Όλονέν ἔργαζόμενον τὸ παιδίον ἐτερέ-
τιζε περιχαρές. Ἐν ώραν κατακόκκι-
νης τὸ ἰδρωμένον του μέτωπον. Δὲν
εἶχα πάραγγελίες σήμερα τὸ πρωΐ και
ἐπειδὴ ημουν πολὺ κουρασμένη, εὔρηκα
τὴν εὐκαιρία νά καθήσω λιγάκι νάνα-
καυθῶ! Τώρα πειλά δὲν εἰμι πορῶ νά ἐρ-
γάζω μαι πολύ, δικαίως ἄλλη φορά.

— Φύγε ἀπ' ἄκετ, ἔχοχωτατε! εἶπεν
ὁ Φίλιππος, χωρὶς νά διακόψῃ τὴν ἐρ-
γάζω μαι πολύ, δικαίως ἄλλη φορά.

γασίαν του πήγαινε, φίλε μου δὲν
εἰμι πορῶ νά παίξω τώρα μαζί σου και
θως βλέπεις, ἔχω δουλειά ἄλλα στά-
σου! νά ἔνα ώρατο σκουλικάκι γιὰ νά
φάς! Πάρ' το!

— Ο Καρδινάλιος ἐτερέτισεν ἐν σύντο-
μον ἄλλα γλυκὰ εὐχαριστήριον, ἐπῆρε
τὸ σκουλικάκι πού του ἔδωσεν ὁ Φίλιπ-
πος και ἐπέταξεν εἰς τὴν φωλεάν, ὅπου
διηγήθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του φαιδρῶς
τὸ συμβάν, μὲ μουσικούς φθόγγους γλυ-
κιτάπους.

— Α, νά τώρα και ὁ Σκώπης
εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ θάλασσῃ πτη-
νοῦ, τὸ ὄποιον ἦλθε και ἐπτερύγικε γύ-
ρω του, ἔγγιζον σχεδὸν διὰ τῆς πτέρυ-
γος τὸ πρόσωπον του ἔλαμπεν, διὰ νά
έλκυση τὴν προσοχήν του. Τὸ πτηνόν
τοῦτο ἐκελάδει κατὰ πολλοὺς και δια-
φόρους τρόπους, διότι, διπλῶς φανερόνει
και τὸ ὄνομά του, ὁ Σκώπης ἔχει τὴν
μοναδικὴν ἰδιότητα νά μιμηται εἰς τὴν
ἐντέλειαν τὸ κελαδόμα δλων τῶν ἄλλων
πτηνῶν, ἀκόμη και τὴν φωνὴν του ἀγ-
θρώπου.

— Εἶναι περίεργον πρᾶγμα, εἶπεν ἡ
Ἀντωνία, και τὸ φίλη, Φίλιπ-
πος, παιδί μου, σᾶς τα ἔφερα... νά τα,
διῶ εἶναι τὰ κατέμενα τὰ πλάσματάκια,
τὰ πατεράκια μου... σᾶς τα ἔφερα.

— Ο τόνος τῆς φωνῆς του ήτο ἀπορσι-
στικός, ἀλλὰ και κάπως μελαγχολικός.
— Η Ἀντωνία και ὁ Φίλιππος τὸν
ἡένισαν ἔκπληκτοι. Εγνώριζον καλῶς
τὰ πρὸς τὰ καριτωμένα εἰκόνα πον-
τικάκια ἀφελῆ ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ ιε-
ρέως και ἡπόρουν τι ἄρα γέ τον ἡγά-
κασε νά τ' ἀποχωρισθῇ.

— Μήπως ὁ Πανιερώτας σᾶς ἐπέ-
πληξεν εἰς αἵτιας των; ἡρώτησεν ὁ Φί-
λιππος μὲ ζωηρὸν ἔνδιαφέρον.

— Οχι, όχι, παιδάκι μου. Ο Πα-
νιερώτας ούτε καν γνωρίζει διὰ πάρ-
χουν. Μ' ἐκάλεσε γιὰ κάτι τι ἄλλο πολὺ^{τού}
σπουδαιότερον... εἶχε νά μου ἀναβέσῃ
μιαν ἐντολὴν και μὲ ηθελε διὰ νά μου
δώσῃ τὰς δόηγιας του. Ανότος ήμουν
νά νομίζω διὰ εἰδήσεις με την ηθελη-
ση διὰ ποντίκια... Αναχωρῶ ἀπόθε.

— Πῶς; ἀπόθε, πάτερ Ιωσήφ; Και
πηγαίνετε μακριά; ἀνέραξεν ὁ Φίλιπ-
πος και ἡ Ἀντωνία, σχεδὸν συγχρόνως.

— Ναι, ναι, ἀπόθε. Δὲν εἰμι πορῶ νά
σας εἴπω πού πηγαίνω... ἡ ἀποστολή
μου εἶναι μυστική. Νομίζω δύμας διὰ δέν
μου ἀπαγορεύεται νά σας εἴπω διὰ ἡ
ἀποστολή μου δὲν θὰ εἶναι μακρά. Πηγαίνω
νάγκαληρώσω ἔνα συνάδελφόν μου, δι-
όποιος εἶναι ἀσθενής διὰ την θάγηνη καλά,
εἶναι πιθανὸν νά ἐπιστρέψω, ἔκτος ἐάν
ναι διαταγή μὲ στείλουν ἄλλοι.

— Δὲν ἡμιπορεῖτε λοιπὸν νά πάρετε
μαζί σας και τὰ πατεράκια σας, πάτερ
Ιωσήφ; ἡρώτησεν ὁ Φίλιππος. Θά εί-
σθε διστυχής χωρίς αὐτά.

— Εγώ θά τα περιποιούμαι και θά
τάγαπω, δικαίως τάγαποτατε και σεῖς,
εἶπεν ὁ Φίλιππος παρηγορητικῶς. Οταν
θά ἐπιστρέψετε θά τα διατάρατε.

— Οχι, ημιπορούσα νά τα πάρω...
και ηθελε νά τα πάρω, διότι τάγαπω
πολλά, περισσότερα τούς θά τα διατάρατε.
— Επιλέω και έγω, και τὸ θέλησα
κατέμενα τὰ πλάσματάκια!

γορά εἶπεν ἡ Ἀντωνία συνερχομένη. Αὐτός που κατέπιπτε διὰ εἰσόδου πολὺ κατέμενα τὰ ποντικάκια! εἶπεν
ἡ Ἀντωνία, σᾶς ἔκαμναν τόσῳ συν-
τροφοί!

— "Ω, ναι, μοῦ ἔκαμναν πολὺ κα-
λὴ συντροφία" εἶπεν ὁ ιερές. Άλλα
ἔκαμα τάσσημα νά τάγαπτησαν τόσῳ.
Άρα γε, τὰς ωρας, τὰς ὄποιας ἔδαπάνησαν
διὰ νά τα μάθω νά χορεύουν, δὲν ήμ-
πορούσα νά τας χρησιμοποιήσω, δίδων
εἰς ἀνθρώπους ἄλλα ώφελιμώτερα μα-
κελήσης και φρόνιμος, κατὰ τὸ διάστημα
αὐτὸ πού θὰ λείψω.

Και ὁ Πάτερ Ιωσήφ δημητύνθη πρὸς
τὴν θύραν τοῦ κήπου συνοδευόμενος ὑπὸ^{τού}
τῆς Ἀντωνίας. Εδῶ ἐστάθησαν ἐπὶ ὅ-
λιγας στιγμὰς και συνωμίλησαν, μετὰ
ζωηρού ἔνδιαφέροντος, ἐν φό Φίλιππος,
ἀπηγορημένος μ

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΕ ΓΥΑΛΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΥΤΟΙ

Μία φορά ήταν ένας βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα, ποῦ εἶχαν τρεῖς χαριτωμένες θυγατέρες. Περίεργον πράγμα θύμως! καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἡ καρδίας ήσαν γυάλινες.

— Κορίτσια μου, ἔ κορίτσια μου! τοῖς ἔλεγεν ἡ μητέρα των συχνά, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ήταν πολὺ μικρές. Προσέχετε καλὰ τῆς καρδίες σας, γιατὶ σπάζουν εὔκολα.

Τὰ κορίτσια φυσικά ἐπρόσεχαν πολύ. Ἐπέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε κακό, χωρὶς νὰ φαγισθῇ ἡ νὰ σπάσῃ καμια καρδία.

Μιὰν ἡμέρα, ἐνῷ ἡ μεγαλητέρα ἀπὸ τές βασιλοπούλες ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε μὲ μεγάλην περιέργειαν μίαν μέλισσαν, ποῦ ἐπειριγμένη τὰ ἄνθη κάτω εἰς τὸν κήπον, ἔσκυψε λιγάκι περισσότερο — καὶ κάπως ἀπόσκετα βέβαια, — γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὴν μέλισσαν καὶ ἔξαρνα τὸν καρκίνον τοῦ προβιβασμοῦ σου.

— Η κακομοῖρα ἡ βασιλοπούλα! "Εστασε τὴν καρδία τῆς καὶ ἔξεψύχησε τὴν στιγμή.

— "Γετερ" ἀπὸ αὐτὸ τὸ λυπηρὸν περιστατικόν, ἡ δυὸ τῆς ἀδελφές ἐπρόσεχαν ἀκόμη περισσότερο τὴν γυαλένια τους καρδία.

Σὲ λίγον καιρὸ δύμως, συνέβη ἄλλο δυστύχημα. "Ἔνα πρώτη, ἡ δευτέρα βασιλοπούλα, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἐπῆρε τὸν καρφὸ τῆς πολὺ πολὺ λεπτό.

Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώση τὸ φλυζάνι, διὸν ἀκούσει μέσα τῆς κάτι τί που ἔτριξε. "Επεισε λιποθυμισμένη, ἐπάνω σὲ μία πολυθρόνα.

— Εκάλεσαν βιαστικὰ τὴν βασίλισσαν νὰ ἴδῃ τὶ ἔχει ἡ θυγατέρα τῆς. Ἡ βασιλοπούλα ἔβοισε ἀκόμη. Ἡ γυαλένια τῆς καρδίας εἶχε ραγισθῆ λιγάκι.

— Τὶ νὰ κάμωμεν τώρα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἡ καρδία τῆς ἀγαπητῆς μας κόρης εἶνε ραγισμένη... τὸ κακὸ εἰμιπορεῖτο νὰ προχωρήσῃ καὶ γρήγορα ἡ καρδία νὰ σπάσῃ ὀλότελα.

— Άλλα ἡ ἄρρωστη βασιλοπούλα ἐπαρκάλεσε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ μὴ ἀνυσχοῦν γιὰ αὐτήν.

— Εἴπεις χαριογελῶντας, ἡ ραγισμένη στάμνα πηγαίνει 'ετὴ βρύση γιὰ τοὺς καιρούς.

— Ή μικρότερη βασιλοπούλα ἡτο ἡ πεῖο εὔμορφη, ἡ πεῖο χαριτωμένη, ἡ πεῖο ἔξυπνη. Τὰ προτερημάτα τῆς δισφρέγαλονεν, ἐμεγάλουναν περισσότερο. Ερατὰ καὶ πλούσια βασιλοπούλα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὴν ἔξητονσαν

νά την πάρουν γυναικα. Καὶ δύμως ὁ γέρων βασιλεὺς δὲν ἔκαμψε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ πηγαίνῃ 'ετοῦ φωμᾶ καὶ νὰ περιποιῆται τὰ παιδιὰ τοῦ παραφέντη του. Τὸν δεύτερο χρόνο ἔμαθε νὰ κολυφὰ τὰ φραγισμένα γυαλιά· τὸν τρίτον ἔμαθε νὰ κόπτῃ τὰ γυαλιά καὶ νὰ τα βάζῃ 'ετα παράθυρα· τὸν τέταρτον δύμως ἔγινε σύντροφος τοῦ τεχνίτη. Ἀφ' οὐ ἐπέρασε καὶ ὁ τέταρτος χρόνος, ἐφυγε ἀπὸ τὸ παραμικρόν, ὃς τὴν ἡμέραν που ἀπέθανε, — γρηγὸ πλέον ἐτεύχηται γράφων.

— Μία μόνον κόρη ἔχω μὲ γερή καρδία, ἔλεγε, καὶ ἡ καρδία τῆς καὶ αὐτῆς εἶνε γυάλινη! Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς δώσω γιὰ ἄνδρα κανένα βασιλόπουλο ποῦ νὰ ξεύρῃ νὰ φτείνῃ γυαλιά, ὥστε ἄμα συμβῇ κανένα δυστύχημα νὰ είμηπορη νά το διορθώσῃ.

— Κατὰ δυστύχιαν κανεὶς ἀπὸ σσους ήθην νὰ γυρέψουν τὴν βασιλοπούλα, δὲν ἔξευρε νὰ φτείνῃ γυαλιά. Καὶ δῆλος ἀπειλήπισμένοι ἔγρισαν εἰς τὰς πατρίδας των.

— Εἰς τὸ παλάτι τότε ὑπηρετοῦσεν ἔνας νέος εὐγενής, ὃς τὴν βασιλοπούλαν μὲ μεγάλην περιέργειαν, ποῦ ἐπειριγμένη τὰ ἄνθη τῆς καπέλης, διότι ἡ μαθητεία του ἐτελείωσεν. Ἡ βασιλοπούλα τὸν εἶδε μίαν φορὰν καὶ τὸν ἀγάπησε.

— Καὶ ἔκεινος ἀγάπησε τὴν βασιλοπούλα.

— Ή ὑπηρεσία σου ἐτελείωσε. Τώρα θὰ πάρης ἄλλη, μεγαλήτερη, μεγαλήτερη.

— Αὐτὸ ισια-ισια εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου, εἶπεν ὁ νέος. Ός τώρα αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἔκαμψε.

— Τότε εἶνε εὔκολο νὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου! "Ἄκουσε" ἡ βασιλεὺς μας, καθὼς βέβαια θὰ ξεύρῃς, εἶχε ἀποφασίση νὰ δώσῃ τὴν μικρότερή του θυγατέρα σὲ κανένα βασιλόπουλο που νὰ ξεύρῃ νὰ φτείνῃ γυαλιά. 'Άλλο' ἐπειδὴ κανένα βασιλόπουλο τοῦ κόσμου δὲν γνωρίζει αὐτὴ τὴν τέχνη, ἡ βασιλεὺς ἄλλαζε σχέδιο καὶ ἀποφάσισε τώρα νὰ δώσῃ τὴν βασιλοπούλα...

— Αὐτὸ ποιόν; ἡρώτησε ὁ νέος μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Δυστέρας πάρα πολὺ που δὲν θὰ μένετε πλέον εἰς τὸ παλάτι. "Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴν εἰσθε βασιλόπουλο καὶ γιατὶ νὰ μὴ ξεύρετε νὰ φτείνετε γιαλιά!

— Ο νέος δὲν ἔξευρε τί νάπαντηση ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Μόλις καὶ μετά βίασε μὲ κάμηρα μὲ πόνον τοῦ πατέρα την καρδίαν την βασιλοπούλα...

— Σὲ ποιόν; ἡρώτησε ὁ νέος μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Σὲ ἔνα νέο ποῦ νὰ ξεύρῃ τὴν τέχνη, φθάνει νάρέστη εἰς τὴν βασιλοπούλα καὶ νὰ εἶνε ἀπὸκαλὴ οἰκογένεια. Ής τώρα δὲν εὑρέθηκε δύμως αὐτὸς ὁ γαμβρός. Κανένας ἀπὸ τοὺς νέους τεχνίτας, που νηπαρούσισθησαν εἰς τὸ παλάτι, δὲν ἀρεσε εἰς τὴν βασιλοπούλα· δῆλος ήσαν πρόστυχοι, μὲ χονδρὰ χέρια καὶ μὲ χονδρούς τρόπους.

— Καλημέρα, μαμά, εἶπεν ἡ Χριστίνα, ἀγαπητόδωσασα τὴν μητρικὴν θωπείαν, πρὶν ἀνοίξῃ τοὺς θρησκατά.

— Εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα τὶ ηθελεν.

— Τὶ ηθελεν ἡ βασιλεύς, ἔκαλεσε τὴν βασιλοπούλα καὶ τὴν ἡρώτησε ἀν της ἀρεσε ὁ νέος τεχνίτης.

— Η κόρη τὸν ἔκυπτε καλὰ - καλά, τὸν ἔγνωρισε, ἐκοκίνησε καὶ εἶπε:

— Ναί, ω, ναί!

— Ο βασιλεὺς τότε ἐπρόστεξε τὸν νέον νὰ βγάλῃ τὰ γάντια του καὶ νὰ δεῖξῃ τὰ χέρια του, διὰ νὰ ἐννοήσουν ἀν τὸ πατέρα καλὴν οἰκογένειαν. ᩩ βασιλοπούλα δύμως ἀντεστάθη εἰς αὐτὸ τὸ πράγμα. Ήταν βέβαια, ἔλεγε, διότι ο νέος τεχνίτης καὶ δημόσιος πατέρας τοῦ βασιλοπούλου.

— Οχι! εἶπεν ὁ τεχνίτης, ἀδύνατον!

— Η τέχνη δὲν μαθαίνεται ἔτοις εὔκολα.

— Αὐτὰς ή ἄρρωστη βασιλοπούλα ἐπαρκάλεσε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ μὴ ἀνυσχοῦν γιὰ αὐτήν.

— Εἴπεις χαριογελῶντας, ἡ ραγισμένη στάμνα πηγαίνει 'ετὴ βρύση γιὰ τοὺς καιρούς.

— Ή μικρότερη βασιλοπούλα ἡτο ἡ πεῖο εὔμορφη, ἡ πεῖο χαριτωμένη, ἡ πεῖο ἔξυπνη. Τὰ προτερημάτα τῆς δισφρέγαλονεν, ἐμεγάλουναν περισσότερο.

— Ερατὰ καὶ πλούσια βασιλοπούλα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὴν ἔξητονσαν

νά την πάρουν γυναικα. Καὶ δύμως ὁ γέρων βασιλεὺς δὲν ἔκαμψε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ περιποιῆται τὰ παιδιὰ τοῦ παραφέντη του.

— Ο νέος εστέναξε καὶ ἀπεφάσισε νὰ δέλη τὰς χέρια του τὰς ήσαν ἀσπρα, σὰν χέρια της βασιλοπούλου.

— "Γετερ" ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἔγιναν οἱ γάμοι των μὲ πομπὴ καὶ παράταξη. Ο ἄνδρας τῆς βασιλοπούλας, τετράτης του γυαλιοῦ καὶ εὐγενής, ἔξευρε πάντα πῶς νὰ μεταχειρίσθῃ τὴν γυάλινη καρδία της γυναικός του, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν ἔκαμψε τὸ παραμικρόν, ὃς τὴν ἡμέραν που ἀπέθανε, — γρηγὸ πλέον ἐτεύχητο.

— Καὶ δύμως μαμά, ἔγῳ δὲν εἶδε της ἡμέρας της χρόνια καὶ ἔκτεθειμένα εἰς τὸν κίνδυνον... Νά το ἔνθυμησαι, τὸ δυνεῖτον σου καὶ νὰ μὴ μουρμουρίζῃς σου.

— Τοῦτο οὖτε χρήσεις οὐτε τές τὰς ἄλλες ἡμέρας, ἀπὸ τὸ δραπιόν δυνειρόν που ἔβλεπα. Θέλετε νὰ σάς το δημητρίδιόν ἔγῳ θέλετε; . . . Ακούσατε. Δὲν εἰςέρω τὸ δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.

— Τοῦτο δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.

— Τοῦτο δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.

— Τοῦτο δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.

— Τοῦτο δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.

— Τοῦτο δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς, ήταν δημητρίδιόν τους πουλούς.</p

Ἐντὸς τῆς προδεχοῦς ἔβδομάδος ἐκδίδεται, κουφότατον καὶ χαρτω-
μένον τὸ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ὑπὸ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

μὲ πέντε μονολόγους ὃν οἱ δύο νυπτιακοί, μὲ ἔξι διαλόγους ὃν οἱ τρεῖς νυπτι-
ακοί, μὲ τρία δραμάτια καὶ μὲ πρόδογον ἐν ἀρχῇ

δε' ἕορτας Σχολεῖων καὶ Θεογενεσῶν

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νάποκτήσουν τὸ βιβλίον ἀντὶ δραχμ. 1.50 ἀς μας στείλουν
τὸ ἀντίτιμον ὡς τάχιστα, διότι μετὰ τὴν ἐκδοσίν του τὸ Παρδικὸν Θέα-
τρον θὰ τιμᾶται δρ. 2.

ΑΔΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΣ"

"Μην ἔτοιμη νὰ σοι παραπονεθῶ, Κομφού-
χε, ποὺ εἶχες τόσους καιρὸν νὰ μου γράψῃς,
ὅταν ἔλαβα τὴν ὄρατον καὶ θερμήν σου ἐπιστο-
λήν; Φαγτάσαι πλέον τὴν χαράν μου! "Ενῷ
ῆρχιστο νὰ σκέπτωμαι δι' μ' ἔλλομόντες, εἰδὼ
ἀπεναντίας δι' μάγαπῆς καὶ μάναγνοσῆς μ'
ἔνδιστέρον θερμότερον παρά ποτε....

Ἐίνεται σύμφωνοι, "Ἄττικη Νέξ. "Ἐγὼ θὰ
σου εἴρω τὸ πτωχὸν καρτσάκι, τὸ ὅποιον ἐ'
δύναται σου θὰ λαμβάνη τὸ φύλων μου ἀπὸ τοῦ
προσεχοῦς ἔτους" ἔτος δὲν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ εὐ-
ρηγός μονή σου. "Ἡ καρδία σου μὲ ἔχει μαγευμέ-
νην. Πόσον μάρεσον οἱ ἐπιλογοὶ σου. "Οσα
γράφεις περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, δραϊ-
τατα!

Τι σχέσιν ἔχει ὁ κ. Φαίδων, Πολυμήχανος
Ὀδυσσεῖ, μὲ τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκή-
σεων; Πρὸς ἐμὲ νάπευθύνεσαι ἄλλοτε. "Ἐν
τούτοις σ' εὐγεριστῶ διὰ τοὺς ἐπαίνους.

Ποὺ δύναται στὸ δέν σε εἴδεις δταν ἥλθες
εἰς τὰς Ἀθήνας, Ὁραία Κέρκυρα. Ως βρα-
βεῖον σου ἔστειλα τὸν 15ον τόμον. Τὸν ἔλαβες;

Τὸ φυλλάδια σου στέλλονται τακτικῶς,
Ἐρυθρὸν Τριαγέσφυλλον, ἀλλὰ θὰ χάνωνται
εἰς τὸ ταχιδρομεῖον. Μήπως πρέπει νὰ ἀλλα-
χθῇ ἡ διεύθυνσις; Είπα νὲ σου ἔναντεί-
λουν αὐτὰ ποὺ σε λείπουν. Κατὰ τῆς Τύχης μὴ
παραπονεῖσαι, διότι τότε ἡ δυσμένεια ἔξαριθμεῖ.
Είμαι της γνώμης νὰ διατηρήσῃς τὸ ὄφριόν σου
ψεύδωνυμον. "Ἄν ἐπιμένῃς μώς....

Σου ἔστειλα ἐπὶ συστάσεις τοὺς δύο τόμους,
Στράβων Γεωγράφε, καὶ ἐλπίζω νὰ τους ἔλα-
βεις ἥδη.

Σου ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φυλλάδια, τὰ ὅποια
δὲν ἔλαβες, Φιλότατρε "Ἐλένη. "Οσάκις δὲν
λαρβάνεις νὰ μού το γράψῃς ἔλευθέρος. Φύλε-
ται δι' μὲ συστολή εἶναι δὲν ἀπὸ τὰ προτερήματά
σου, ἀλλὰ καμιάν φοράν, βλέπεις, εἶναι ἀνάγκη
νὰ την τίκας.

Ἐπιβιμοῦσα ἡ μάθη τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ
φίλου μας Λαδαριοῦ Κόδρου—μοὺ γράψεις ὁ
Παρελλήνιος Ζεύς,—διότι τὸ φεύδωνυμον τοῦ
μοὺ ἔκαμες οἰσθησιν. Μήπως ἐπέρχεται ἡ
συντέλεια;—Ἐύχαριστως, ἀρκεῖ νὰ το ἐπιτρέ-
ψῃ ὁ Καλαριός Κόδρος. "Ἄς θάμεν τὸ θά μας
ἀπαντήσῃς. "Ἀπὸ τὸ φεύδωνυμον τὸ ἰδιά σου
ἔκλεισα τὸ πρώτον δὲν νὰ σ' εὐχαριστήσως ἀλ-
λὰ θὰ ἐπρότιμον, ὡς ποὺ ἐκφραστικώτερον,
τὸ τελευταῖον.

"Ἄ, Λόρα τοῦ Ἅρονος! Νὰ μὴ ἔναντούσω
τέτοια παράπονα! Μή πως ἡτο δυνατὸν νὰ ὑπο-
θεῖσῃ, δὲν δὲν λειμάνω ὑπὲρ τὰς ἐπιστο-
λῆς σου, ἐπειδὴ εἶσαι τέλα συνδρομήτρια; "Ἐγὼ
διαχρίσεις δὲν κάμων νέας καὶ παλαιάς φίλας,
τὰς ἀγαπῶ ἔξι ίσους. Νὰ μου γράψῃς λοιπὸν καὶ
νὰ εἴσαι βεβαία δι' πάντοτε θάσιαν ἀπαντώ-

τον!

Ἐβούμαι καὶ ἐλπίζω, Χρυσάστε, δταν ἔναν-
γινωσῆς τὴν ἀπάντησιν μου νὰ εἴσαι καλὰ καὶ
σὺ καὶ ἀγαπητὴ σου μητέρα. Τὴν εὐχήν σου
θὰ την ἔχουσα δὲ Θεός, διότι δὲν είνε

τυχῆς, δταν τοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογράφεια
καὶ ὁ ὅποιος εἶναι πραγματικῶς ἔνας ἀπὸ τοὺς
καλλιτέρους φίλους μου) μὲ παρακαλεῖ νὰ τασσεῖ
ἐκ μέρους του τὸν Θαυμαστὴν τῷ Όραιον
Τεχνῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ τῷ εἴπω σύνομα του πρέ-
πει νάλλαχη φεύδωνυμον.

"Η Ὁμηρείας ἔχει τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλη-
νίδος Καλλιτέχνεως. "Ἐχω τὴν ἀδειαν ν
το εἴπω;

"Κ' ἐμέναι μοὺ ἀρέσουν ποὺλ αὶ ἔξοχικαὶ ἴχ-
δουσι, Βαριὴ Πρωτία. "Ἐννοῶ καλλιστα τὸν
ἔνδυσισμόν, ὁ ὅποιος διατίνει τὴν περιγρα-
κτάτην ἐπιστολήν σου. Κρέμα νὲ μη μου γρά-
ψῃς συχνάτερα! Ασπασμούς εἰς τὴν ἀδελφήν σου.

"Σοὶ εὔχουμαι, Ἀργυρανάρχειος Θεμιτούσι,
λαμπρὸν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἔξτασεις σου. Είναι
εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δσα μοὺ γρίφεις καὶ σ' εὐ-
χαριστεῖ, καθὼς καὶ τὴν Όραιαν ἀγιθόδημην
τὴν ὅποιαν διπλάσιον. Ο Τύμος τῶν Όλυ-
πων ἀπὸν ἀγαπήθη καὶ τιμάται φρ.

"Δεκτὸν τὸ φεύδωνυμόν σου, Καστελλώτη.
Θὰ δέχωμαι εὐχαριστίας δ, τι θὰ μοὺ στέλλεις
καὶ σε παρακαλέ νά μου γράφεις συχνά.
"Απὸ ἔτρα γλυκά φιλάσαι εἰς τὸν ἀτακτο-
τούς μου φίλους: Ἐρευνητήν, (δ ὅποιος δέσσον
συντάξιν μ' ἔνθυμεται, ὅπερα ἀπὸ τὰ πτερύσια
ἔχω διατρέξεις συνάρχει)—Λωρικὴ τῆς Ρομανίας
(τὴς ὁποίας ἡ αυτόγραφος πλέον ἐπιστολὴ ποὺ
μ' ἔνθυμοισις)—Π. Σφέκερην, Μαραθώνειον
Δρόμον, Ἀκάματος ποδηλάτην καὶ τὴν ἀδε-
φήν του Σοφίαν, Ἀρθος τῆς Αροικεών, Αρθο
τοῦ Φαλήρου (εἰς τὴν ἔρωτον της ἀπαντω-
ρα),—Ἐλληνιάδα Παρθένον, Μαργαρί-
ταν,—Βασιλισσαρίδην Αρέων,—Κεραλη-
ναῖην Αδραρ,—Αρεψώντη,—Εμπλάνη.

"Τὴν ιδιαίτερην διάρκειαν δὲν κάμην
τὸν Καρυέρον Τυμπροφοτόρον, δ ὅποιος μοὺ ἀναγγέλλει
τὴν σύστασιν νέου μαθητικοῦ Συλλόγου, ἐκ μα-
θητῶν του Γυμνασίου καὶ τῆς γ' τάξεως τοῦ
Ἐλληνικοῦ. Μοὺ γράψει μάλιστα καὶ κάτι το
σπουδαῖτον; διότι τὸν προστασίαν τοῦ Συλλό-
γου τούτου πρόκειται νάναλαβεῖ ο Α. Β. Υ. μ
μικρὸς βασιλόποτας Αὐδρέας. Εἶναι ἀρά γε βέ-
βητον; Γράψε μου, Λειτουργεία Τυμπροφοτέ-
ρον νὰ το ἀναγγείλω εἰς τὸν μικρούς μου φί-
λους!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δεί λιστες στέλλονται μέχρι 16 Μαΐου 1890.

186. Αεξεγριφός.

"Ἐπιρροια τὸ πρώτο μου καὶ ποταμὸς τὸ ἔλο. "Αν μας συνδέσης γίνοιται ἔνοικοι καὶ φίλοι.
Ἐστάλη ἵπε Θεατρούσου Θ. Ζωτούσου

187. Στοιχειοδργοφός.

"Οπως εἴμαι δὲν μ' ἀρίστης ζώοι είμαι τι πιστόν.
"Αν τὸν τράχηλον ἀλλάξῃ καλλικέλαδον πτηνόν.
Ἐστάλη ἵπε Διάς Διάς

188. Αναγραμματεύσμαδς.

"Εἰς τὸ σῶμά σου μ' εύρισκεις
ὅπερα εἴμαι δὲν μ' ἀρίστης.
καὶ εἰς δλους τὸν λειμῶνας
δὲν μὲ ἀναγραμματίσγεις.

Ἐστάλη διπο τοῦ Μαραθώνου Δρόμου;

189. Λειναγμα.

"Φεύγω πάντοτε τὸν ναύτας,
ἐπιβάτας φίλους ἔχω.
Εἰς τὰ πλοῖα δὲν ἐμβινώ,
μὲ τὰ λέμβους ὅμως τρέχω.
Ἐστάλη διπο τοῦ Οκτασίληνου Κρόου

190—194. Επανόρθωσις λέξεων.

"Μεταθέτων καταλήλως τὰ γράμματα ἔκστης
τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον τὰ δύνατα
πέντε λέξων.

1. Κροίσους. 2. Πλόνηται. 3. Σασυόδος. 4.

Σούρτα. 5. Θαραικονόχος.

Ἐστάλη διπο τοῦ Αρχινανάρχου Θεμιτούσου

195—199. Μαγικῶν γράμμα.

"Δι' ἀντικαταστάτεως ἔνδος οἰσυδήποτε γράμ-
ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δὲ ἔνδος ἀλ-
λου, πάντοτε τὸν αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν
ἄλλαι λέξεις:

Ὥτιον, φανός, δμηρος, θραλος, καλός.

Ἐστάλη διπο τοῦ Σεπτέμβρου

200. Ελληποσσύμφωνον.

"—ια—ει—ο—ουοσο—αι—αιωσ—ω —
αιωα.

Ἐστάλη διπο τοῦ Μουσείου Σκελέτων

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσματον ὑπὸ τοῦ Πανεργείου τῆς Παιδείας ἢση οὐρανὸν πατέρικον σύγγειρα, ἀλλοτε παρεγγέλητον τὸν οὐρανὸν πατέρας πατέρας,

καὶ ὑπὸ τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κανεκαντενούσιον ἢση οὐρανὸν πατέρας πατέρας.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Εἴκοστ